

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D., ve věci

žalobce: P. S.
bytem X

proti
žalovanému: Krajský úřad kraje Vysočina
sídlem Žižkova 57, 587 33 Jihlava

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 6. 2018, č. j. KUJI 32344/2018, sp. zn. ODSH 555/2018 – 8 Krp,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 6. 2018, č. j. KUJI 32344/2018, sp. zn. ODSH 555/2018 – 8 Krp, **se zrušuje** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** uhradit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši **1 500 Kč**, a to ve lhůtě do 30 dnů od právní moci rozsudku.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce napadl u Krajského soudu v Brně (dále též „krajský soud“) svou žalobou rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 6. 2018, č. j. KUJI 32344/2018, sp. zn. ODSH 555/2018 – 8 Krp (dále též „napadené rozhodnutí“ nebo „rozhodnutí o odvolání“), jímž bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Magistrátu města Jihlavy, odbor

dopravy, ze dne 4. 4. 2018, sp. zn. SZ-MMJ/OD/21802/2017/14 (dále též „prvostupňové rozhodnutí“ nebo „rozhodnutí o přestupku“).

2. Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle ust. § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění ke dni vydání prvostupňového rozhodnutí (dále též „zákon o silničním provozu“), protože jako provozovatel motorového vozidla tov. zn. X, RZ: X, v rozporu s ust. § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu, neboť neznámý řidič výše uvedeného vozidla dne 3. 10. 2017 v době nejméně od 08:05 do 08:09 hod. na pozemní komunikaci křižovatky ulice Majakovského 17 a ulice Plukovníka Švece v obci Jihlava, nerespektoval ust. § 27 odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu tím, že zastavil vozidlo a stál na křižovatce.
3. Za spáchání uvedeného přestupku byla žalobci uložena pokuta ve výši 2 000 Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

II. Napadené rozhodnutí

4. V rámci odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný nejprve zrekapituloval obsah správního spisu a dosavadní průběh řízení. Následně se zabýval námitkami, které byly v odvolání proti rozhodnutí o přestupku uplatněny. Předně žalovaný uvedl, že spáchání přestupku provozovatele vozidla podle ust. § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu je založeno na principu objektivní odpovědnosti, tedy bez ohledu na zavinění. Žalobce poté prvostupňovému správnímu orgánu na výzvu sdělil, že vozidlo v rozhodnou dobu nikdo neřídil, přičemž vozidlo bylo z důvodu poruchy v daném místě pouze nouzově odstaveno. Žalobce nebyl schopen sdělit údaje o řidiči vozidla, protože bylo řízení ve věci spáchání přestupku neznámým řidičem odloženo.
5. K tomu žalovaný doplnil, že vysvětlení žalobce v průběhu správního řízení bylo značně nejednoznačné a vyhýbavé. Pokud prvostupňový správní orgán uvedl, že neznámý řidič vozidla nerespektoval ust. § 27 odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu, jedná se podle žalovaného o obdobu vyjádření skutečnosti, že nebyla dodržena zákonem stanovená pravidla silničního provozu. Použití slovního obratu „nerespektoval“ proto nelze považovat za nesrozumitelné.
6. Žalovaný se neztotožnil ani s námitkou, že prvostupňový správní orgán neučinil nezbytné kroky za účelem zjištění totožnosti řidiče, resp. že žalobci neumožnil, aby se k věci vyjádřil. Žalobci byla ze strany příslušného správního orgánu doručena výzva k úhradě určené částky, kterou byl žalobce současně poučen o tom, že může písemně sdělit údaje o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku. Policisté navíc umístili za stěrač vozidla parkovací blok obsahující výzvu pro neznámého řidiče. Oznámení přestupku bylo založeno po celou dobu řízení ve správním spisu a žalobce se s ním mohl seznámit. Kromě toho byl žalobce vyzván k podání vysvětlení přípisem ze dne 22. 11. 2017. Bylo mu tedy umožněno, aby se k věci vyjádřil.
7. Podle názoru žalovaného prvostupňový správní orgán nepochybil ani při vymezení porušené povinnosti řidiče a místa spáchání přestupku. Žalovaný sice nepochybnil, že v prvostupňovém rozhodnutí nebylo citováno úplné znění ust. § 27 odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu. Z toho však nelze dovodit, že úvahy prvostupňového

správního orgánu byly nepravdivé. Stejně tak žalovaný neměl pochyby o tom, že vozidlo žalobce stálo v křižovatce a vytvářelo tak překážku v silničním provozu, čímž mohlo ohrozit bezpečnost a plynulost provozu na pozemní komunikaci.

8. Co se dále týče námitky proti vedení správního spisu, žalovaný doplnil, že příslušné právní předpisy nestanovují, jaké kroky má správní orgán v jednotlivých fázích správního řízení učinit. Za problematické nelze podle žalovaného považovat ani dodatečné vyhotovení úředního záznamu, který je do správního spisu založen. Pokud žalobce namítal, že byly v úředním záznamu uvedeny nepravdivé informace, mohl na ně reagovat během ústního jednání, které bylo na jeho žádost nařízeno.
9. Žalovaný se neztotožnil ani s tvrzením žalobce, že nebylo dostatečně vymezeno místo spáchání přestupku. Prvostupňový správní orgán výslovně uvedl, že vozidlo bylo neoprávněně zastaveno v křižovatce ulic Majakovského 17 a Plukovníka Švece v obci Jihlava. Pokud se jedná o materiální stránku přestupku, ta byla posuzována v souladu se zákonem o silničním provozu. Obligatoční účast strážníků městské policie na ústním jednání není zákonem stanovena.
10. Závěrem žalovaný uvedl, že argumentace žalobce je založena na účelovém výkladu jednotlivých slov použitých v odůvodnění rozhodnutí správních orgánů, a to včetně zpochybnění závěrů dovozených z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu.

III. Žaloba

11. Žalobce v žalobě nejprve prezentoval vlastní skutkovou verzi případu, na základě níž následně formuloval jednotlivé žalobní námitky. K tomu krajský soud předně dodává, že žalobce postupoval způsobem, kdy doslova vykopíroval jednotlivé pasáže z odůvodnění rozhodnutí správních orgánů, popř. z dalších podkladů, které byly do správního spisu založeny. Následně je opatřil vlastními komentáři, v nichž formuloval větší množství různých námitek, které se mnohdy opakují a navzájem prolínají.
12. Úvodem žalobce generálně odkázal obsah svých odvolacích námitek, které učinil svými tvrzeními i v této žalobě. Krajský soud proto nebude obsah žaloby podrobně rekapitulovat, ale zaměří se pouze na stěžejní části žalobní argumentace, které považuje za relevantní.
13. Předně žalobce zpochybňoval závěry správních orgánů, že přestupek byl spáchán neznámým řidičem, což bylo uvedeno také ve výzvě k úhradě určené částky doručené žalobci jako provozovateli vozidla. Konkrétně žalobce argumentoval tím, že vozidlo bylo v daném místě odstaveno, aniž by se v něm nacházela jakákoliv osoba. V tomto směru proto byly závěry správních orgánů a na jejich základě učiněné výzvy neurčité. Žalobce se navíc mohl ve věci vyjádřit pouze písemně, přestože tuto skutečnost žalovaný bezdůvodně zpochybňoval.
14. Dále žalobce brojil proti nedostatečnému postupu prvostupňového správního orgánu ve vztahu ke zjištění pachatele přestupku a zahájení řízení o přestupku provozovatele vozidla. Z toho důvodu žalobce považoval usnesení o odložení věci ve věci přestupku neznámého řidiče a následné vydání příkazu za nezákonné. Stejně tak žalobce argumentoval tím, že místo spáchání přestupku bylo nesprávně označeno jako křižovatka ulic Majakovského a Plukovníka Švece. Vozidlo totiž mělo stát podle fotodokumentace na ulici Plukovníka Švece, přičemž se tak hlášení policistů nejspíše

týkalo jiného vozidla. Správní orgány však tuto okolnost nerefletovaly, a dokonce ani nezajistily účast policistů při ústním jednání, aby mohly být rozpory v podkladech odstraněny. Prvostupňový správní orgán ostatně skutkovou verzi žalobce během ústního jednání nerozporoval.

15. Kromě toho žalobce poukázal na skutečnost, že prvostupňový správní orgán ve výroku rozhodnutí o přestupku nerefletoval v rámci vymezení zákonné povinnosti řidiče skutečnost, že zákaz zastavení a stání v křižovatce se nevztahuje za určitých podmínek na křižovatku typu "T", jako tomu bylo v tomto případě. Stejně tak se prvostupňový správní orgán dopustil procesního pochybení v tom směru, že do správního spisu až po konání ústního jednání založil úřední záznam, aniž by o tom vyhotovil protokol, se kterým by se žalobce mohl seznámit. Odvolání proti rozhodnutí o přestupku bylo poté postoupeno žalovanému již po třech dnech, a to se stručným odůvodněním.
16. Současně žalobce považoval napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné, neboť se žalovaný dostatečně nezabýval námitkami, které byly proti prvostupňovému rozhodnutí uplatněny. Konkrétně žalovaný nevěnoval pozornost tomu, jakého přestupku se měl neznámý řidič dopustit. Stejně tak žalovaný nezohlednil, že zákon o silničním provozu pojem „nerespektování“ nepoužívá. Nevypořádal ani námitku žalobce, že nebyl jako provozovatel řádně vyzván a nebylo mu umožněno, aby se k věci vyjádřil. Sám prvostupňový správní orgán uváděl v rozhodnutí o přestupku a dalších podkladech nepravdivé údaje, a to mimo jiné ohledně místa spáchání přestupku a údajném řidiči vozidla.
17. Podle žalobce dále zůstaly nevypořádané námitky ohledně nezdůvodnění společenské škodlivosti a výše pokuty, nezohlednění zákonné výjimky v případě zastavení či stání na křižovatce typu "T", nesprávného vedení správního spisu, dodatečného založení úředního záznamu, nezohlednění rozporů v policejní dokumentaci, nezjištění vzdálenosti vozidla od křižovatky a žalobcem tvrzeného nouzového odstavení vozidla v krajní nouzi. Kromě toho se žalovaný nezabýval tím, zda mohl být uložen jiný druh správního trestu, přičemž policisté mohli zdokumentovaný blok za stěračem účelově odstranit.
18. Závěrem žalobce poukázal na skutečnost, že oprávněná úřední osoba žalovaného může být podjatá, o čemž podle názoru žalobce svědčí podobnost napadeného a prvostupňového rozhodnutí jak ve stylu psaní, tak učiněných závěrech. Daná úřední osoba navíc v minulosti působila rovněž v rámci prvostupňového správního orgánu, pročež již mohla být s případem žalobce obeznámena. Z těchto důvodů žalobce krajskému soudu navrhl, aby napadené rozhodnutí zrušil, věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení a uložil mu povinnost k náhradě nákladů soudního řízení.

IV. Vyjádření žalovaného a replika žalobce

19. Ve svém vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že s podanou žalobou nesouhlasí. K tomu žalovaný doplnil, že jednotlivými námitkami se zabýval již v rámci odůvodnění napadeného rozhodnutí. Žalovaný je toho názoru, že žalobce byl jako provozovatel vozidla v souladu se zákonem vyzván k uhrazení určené částky nebo sdělení totožnosti řidiče vozidla. Zákon o silničním provozu nestanovuje povinnost správního orgánu uvádět, z jakých podkladů při zhotovení výzvy vycházel. Oznámení přestupku je součástí spisové dokumentace a není jako příloha k výzvě zasíláno. Žalobce se s jeho

obsahem mohl seznámit kdykoliv během správního řízení. Z policejní dokumentace je navíc zřejmé, že policisté blok za stěrač předního skla vozidla umístili. Stejně tak z jednotlivých fotografií vyplývá, že vozidlo stálo ve vzdálenosti kratší než 5 m před a za hranicí křižovatky, což žalovaný ověřil v mapových podkladech. Přítomnost řidiče ve vozidle v době jeho nezákonného zastavení či stání není nezbytná.

20. Žalovaný se dále neztotožnil ani s tvrzením žalobce, že nebyly odvolací námitky dostatečně vypořádány. Co se týče zpochybnění nestrannosti oprávněné úřední osoby odvolacího správního orgánu, žalovaný uvedl, že žalobce své pochybnosti během řízení nevzneshl, přestože s danou úřední osobou osobně jednal během nahlížení do správního spisu. Tvrzení žalobce nemají podle žalovaného žádnou reálnou oporu a zakládají se na pouhých hypotézách. Oprávněná úřední osoba žalobce předtím nikdy neviděla a nemá informace ani o jiných přestupcích, kterých se žalobce v minulosti dopustil. Proto žalovaný krajskému soudu navrhl, aby žalobu jako nedůvodnou zamítl.
21. K vyjádření žalovaného podal žalobce repliku ze dne 30. 11. 2018, ve které uvedl, že žalovaný místo spáchání přestupku vymezil nesrozumitelným způsobem. Z žádného podkladu založeného ve správním spisu navíc podle žalobce spolehlivě nevyplývá, kde přesně mělo dojít k zastavení vozidla. Místo označené jako ulice Majakovského č.p. 17 se nachází cca 15m za křižovatkou, přičemž na fotografiích městské policie je zachyceno vozidlo na ulici Plukovníka Švece. Vymezení místa spáchání přestupku ze strany správních orgánů je v rozporu s policejní fotodokumentací. Žalovaný navíc nezdůvodnil, jak dospěl k závěru, v jaké vzdálenosti od křižovatky se vozidlo nacházelo. Na námitku žalobce ohledně tvaru křižovatky žalovaný v napadeném rozhodnutí vůbec nezareagoval. Závěrem žalobce zopakoval, že odvolací námitky nebyly dostatečně vypořádány (zejm. tvrzení o odtlačení vozidla v krajní nouzi, rozpory v dokumentaci městské policie a neuvedení konkrétního činu považovaného za přestupek a nedostatečné zjištění skutkového stavu). Co se týče zpochybnění nestrannosti oprávněné úřední osoby, žalobce danou skutečnost považoval především za podnět žalovanému k prošetření.

V. Skutečnosti zjištěné ze správního spisu

22. Ve správním spisu se nachází oznámení přestupku ze dne 20. 10. 2017, úřední záznam, datovaný téhož dne, snímek karty vozidla a jeho fotodokumentace v místě spáchání přestupku, včetně originálu bloku, který byl umístěn za stěrač předního skla vozidla. Na základě těchto podkladů byl žalobce jako provozovatel vyzván dne 26. 10. 2017 k úhradě určené částky (500 Kč) nebo sdělení údajů o totožnosti řidiče vozidla. Popis skutku byl v této výzvě uveden tak, že dne 3. 10. 2017 v době nejméně od 8:05 do 8:09 hod. nezjištěný řidič výše uvedeného vozidla na pozemní komunikaci – křižovatce ulic Majakovského č.p. 17, Plukovníka Švece v obci Jihlava nerespektoval ustanovení § 27 odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu, které bylo dále citováno.
23. Dále byl žalobce v tomto směru vyzván k podání vysvětlení, a to přípisem ze dne 22. 11. 2017. Následně bylo prvostupňovému správnímu orgánu doručeno vyjádření žalobce ze dne 11. 12. 2017, ve kterém bylo uvedeno, že v rozhodnou dobu vozidlo nikdo neřídil, přičemž bylo v ulici Plukovníka Švece nouzově odstaveno v souvislé řadě vozidel kvůli poruše. Totožnost řidiče vozidla žalobce nesdělil, protože neměl znát čas a místo spáchání přestupku.

24. Následně bylo vydáno usnesení prvostupňového správního orgánu ze dne 3. 1. 2018, kterým byl odložen přestupek podle ust. § 125c odst. 1 písm. k) ve spojení s ust. § 27 odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu, neboť nebyly zjištěny skutečnosti odůvodňující zahájení přestupkového řízení vůči konkrétní osobě. Téhož dne byl proto vydán příkaz vůči žalobci jako provozovateli vozidla o uložení pokuty 2000 Kč za spáchání předmětného přestupku, proti kterému žalobce podal odpor.
25. Z toho důvodu bylo pokračováno v přestupkovém řízení a žalobce byl předvolán k ústnímu jednání, které bylo na jeho žádost nařízeno na den 26. 3. 2018. Do správního spisu byl dále založen úřední záznam ze dne 8. 3. 2018, ze kterého vyplývá, že žalobce se dostavil do sídla prvostupňového správního orgánu a k věci uvedl, že vozidlo bylo v daném místě nouzově odstaveno, přičemž ho opomenul označit v souladu se zákonem. Během ústního jednání byl poté za účasti žalobce proveden důkaz obsahem správního spisu.
26. Následně došlo k vydání prvostupňového rozhodnutí, proti kterému se žalobce odvolal. Jelikož prvostupňový správní orgán argumentaci žalobce nepřisvědčil, postoupil odvolání spolu se správním spisem žalovanému, který vydal napadené rozhodnutí.

VI. Posouzení věci krajským soudem

27. Krajský soud předně posuzoval, zda byly splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a jedná se o žalobu přípustnou (§ 65, § 68, § 70 s. ř. s.).
28. V souladu s ust. § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. přezkoumal krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházejícího jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.
29. Soud ve věci rozhodl v souladu s ust. § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. bez nařízení ústního jednání.
30. Žaloba je zčásti důvodná.
31. Žalobce v žalobě sdružil větší množství námitek, kterými brojil nejen proti nedostatkům ohledně zjišťování skutkového stavu věci, ale také procesním pochybením správních orgánů a nepřezkoumatelnosti prvostupňového a napadeného rozhodnutí.
32. Předně žalobce zpochybňoval, že správní orgány učinily nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku podle ust. § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu, což je zákonnou podmínkou pro uplatnění sekundární odpovědnosti provozovatele vozidla. K tomu krajský soud uvádí, že prvostupňový správní orgán zaslal žalobci jako provozovateli vozidla výzvu k úhradě určené částky ze dne 26. 10. 2017, jejíž součástí bylo rovněž poučení o tom, že žalobce může alternativně správnímu orgánu ve stanovené lhůtě sdělit údaje o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku.
33. Součástí učiněné výzvy bylo rovněž označení místa a času spáchání přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. k) ve spojení s ust. § 27 odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu, a to na základě obsahu policejní dokumentace. Následně byl žalobce vyzván

rovněž k podání vysvětlení, na což reagoval písemným vyjádřením ze dne 11. 12. 2017, ve kterém mimo jiné uvedl, že žádný řidič vozidlo v rozhodnou dobu neřídil, neboť bylo v daném místě nouzově odstaveno. Údaje o řidiči vozidla žalobce nesdělil, neboť neznal okolnosti spáchání přestupku.

34. Podle názoru krajského soudu prvostupňový správní orgán postupoval v souladu se zákonem, když řízení ve věci přestupku spáchaného neznámým řidičem usnesením ze dne 3. 1. 2018 odložil. Z obsahu policejní dokumentace je zřejmé, že policistům se nepodařilo v místě spáchání přestupku identifikovat řidiče vozidla, resp. osobu, která vozidlo v daném místě zastavila. Z toho důvodu neměl správní orgán jiné možnosti než kontaktovat přímo žalobce jako provozovatele vozidla. Nelze se poté ztotožnit s tvrzením žalobce, že přestupek nebyl ve výzvě dostatečně vymezen.
35. Výzva obsahovala údaje o místu a času spáchání přestupku, včetně vymezení povinnosti řidiče, která měla být porušena. Žalobci muselo být zřejmé, že správní orgány nemohou předvídat jeho následně uplatněnou skutkovou verzi o závadě vozidla a jeho odtlačení za účasti dalších osob do místa, kde bylo policisty zdokumentováno.
36. Žalobci nic nebránilo v tom, aby již ve svém vyjádření ze dne 11. 12. 2017 podrobněji vysvětlil, že on sám byl řidičem vozidla dříve, než bylo v důsledku dočasné poruchy nouzově odstaveno. Místo toho sdělil, že není schopen řidiče vozidla vůbec identifikovat. Z oznámení přestupku či pořízené fotodokumentace žádná další indicie umožňující zjištění pachatele přestupku nevyplyvá.
37. Ve vztahu k posouzení viny žalobce namítal, že správní orgány jeho skutkovou verzi o nouzovém odstavení vozidla dostatečně nezohlednily při právní kvalifikaci. Současně se dostatečně nezabývaly tím, zda bylo vozidlo skutečně zdokumentováno na místě uvedeném v oznámení přestupku, a to v rozporu se zákonem.
38. Co se týče otázky právní kvalifikace, krajský soud uvádí, že prvostupňový správní orgán v odůvodnění rozhodnutí o přestupku zpochybnil skutkovou verzi žalobce s odkazem na skutečnost, že nouzové stání vozidla musí být podle ust. § 26 odst. 3 zákona o silničním provozu po celou dobu označeno výstražným trojúhelníkem. Jelikož stanovený postup nebyl dodržen, policisté vyhodnotili danou situaci jako porušení povinnosti řidiče spočívající v neoprávněném zastavení nebo stání podle ust. § 27 odst. 1 písm. d) téhož zákona.
39. Na základě toho je zřejmé, že správní orgány nepovažovaly skutkovou verzi žalobce *a priori* za účelovou či nevěrohodnou, přestože nebyla kromě tvrzení samotného žalobce ničím doložena. V takovém případě správní orgány měly při právní kvalifikaci jednoznačně zdůvodnit, zda se neznámý pachatel dopustil přestupku tím, že neoprávněně zastavil a stál na křižovatce, nebo tím, že nebyl při nouzovém stání použit výstražný trojúhelník, což je odlišná povinnost řidiče vozidla. Bez ohledu na tuto skutečnost by se však v obou případech jednalo o naplnění stejné (tzv. zbytkové) skutkové podstaty přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu.
40. Nad rámec uvedeného krajský soud dodává, že žalobcem prezentovaná skutková verze o poruše vozidla nenaplnňuje zákonné podmínky pro uplatnění institutu krajní nouze podle ust. § 24 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „nový přestupkový zákon“). Předně žalobce

neuvedl žádné konkrétní okolnosti v silničním provozu, které by nasvědčovaly tomu, že by uvedeným postupem mohlo být odvráceno nebezpečí přímé hrozící zájmu chráněnému zákonem. Samotný zákon o silničním provozu navíc počítá s možností tzv. nouzového stání na pozemní komunikaci, pakliže je vozidlo jako překážka provozu řádně označeno výstražným trojúhelníkem.

41. Současně se krajský soud neztotožňuje s námitkou žalobce, že vymezení místa spáchání přestupku nebylo učiněno dostatečným způsobem, popř. že neodpovídá místu, kde bylo vozidlo policisty zdokumentováno. Správní orgány v tomto směru vycházely z oznámení přestupku a úředního záznamu, ze kterých vyplývá, že vozidlo stálo u domu na adrese Majakovského 17 v Jihlavě. Tento údaj lze snadno ověřit srovnáním policisty pořízené fotodokumentace s veřejně dostupnými mapovými podklady (např. na internetovém portálu www.mapy.cz). Ačkoliv by bylo žádoucí tiskovou sestavu daného mapového podkladu do správního spisu založit, nejedná se podle názoru krajského soudu o vadu, která by měla sama o sobě za následek nezákonnost rozhodnutí.
42. K tomu je vhodné doplnit, že v daném případě se jedná o přestupek spočívající v porušení povinnosti řidiče podle ust. § 27 odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu. Z hlediska posouzení viny není rozhodující, v jakém místě se dotčená křižovatka nacházela, neboť je podstatné, že vozidlo na ní nebo v její blízkosti stálo v rozporu se zákonem. Přesné označení místa spáchání přestupku má proto v nyní posuzované věci význam pouze z hlediska jeho nezaměnitelnosti s jiným skutkem (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 5. 2016, č. j. 2 As 10/2016 – 32, a ze dne 11. 9. 2015, č. j. 2 As 111/2015 – 42; odkazovaná rozhodnutí jsou dostupná na www.nssoud.cz).
43. Z pořízené fotodokumentace a veřejně dostupných mapových podkladů spolehlivě vyplývá, že vozidlo stálo v daném místě v rozporu se zákonem, tedy ve vzdálenosti kratší než 5 m před hranicí křižovatky, aniž by bylo za tímto účelem potřeba provádět odborné přesné měření vzdálenosti. Stejně tak krajský soud nemá pochybnosti ani o tom, že se nejedná o stání vozidla na křižovatce tvaru “T” na protější straně vyúsťující pozemní komunikace. Sám žalobce ostatně žalovanému dne 15. 6. 2018 zaslal doplnění podkladů pro rozhodnutí, jehož součástí byly fotografie zachycující celý prostor či tvar dané křižovatky, včetně místa, kde bylo vozidlo policisty zachyceno.
44. Souhrnně krajský soud uzavírá, že se ztotožnil se závěry správních orgánů ohledně viny žalobce za spáchání přestupku provozovatele vozidla. Dále se zabýval otázkou, zda byla uložena sankce (správní trest) řádně a přezkoumatelně zdůvodněna.
45. Předně krajský soud uvádí, že správní orgány jsou povinny zabývat se nejen naplněním formálních znaků skutkové podstaty přestupku, ale také hodnocením jeho materiální stránky. Na rozdíl od trestného činu je poté za účelem nastoupení přestupkové odpovědnosti dostačující, pokud je jednáním pachatele zájem společnosti ohrožen nebo porušen toliko v míře nepatrné (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006-73).
46. Kromě toho lze logicky dovodit, že jednotlivé skutkové podstaty přestupků byly ze strany zákonodárce považovány za společensky škodlivé, jinak by k jejich veřejnoprávnímu postihu nepřistupoval. Obecně lze tedy existenci materiálního znaku dovozovat ze samotné formální stránky přestupku, a to s výjimkou situací, kdy je

vlivem konkrétních okolností případu ohrožení nebo porušení právem chráněného zájmu vyloučeno (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008-45).

47. V nyní projednávané věci se jedná o přestupek podle ust. § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, jehož společenská škodlivost je typového charakteru a spočívá zásadně již v tom, že provozovatel vozidla nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích. Z toho důvodu obecně nelze v tomto směru klást na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů zvýšené požadavky.
48. Jiná situace ovšem nastává za předpokladu, že je za spáchaný přestupek ukládána pokuta nad spodní hranici stanovenou zákonem, jako tomu bylo v tomto případě. Prvostupňový správní orgán se omezil na pouhé konstatování, že došlo k porušení pravidel silničního provozu, přičemž pokuta byla uložena ve výši 2 000 Kč, tedy v polovině zákonného rozpětí. Výši pokuty prvostupňový orgán stanovil tak, aby „*byl naplněn jak represivní, tak i preventivní účel řízení.*“ Žalovaný závěry prvostupňového správního orgánu pak pouze potvrdil, aniž by jeho úvahy o společenské škodlivosti nebo výši uložené pokuty jakkoliv doplnil.
49. Krajský soud považuje uvedený postup za nedostatečný vzhledem k tomu, že žalovaný ani prvostupňový orgán se nezabývaly blíže polehčujícími a přitěžujícími okolnostmi ve smyslu ustanovení § 39 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů, jako zejm. situací na křižovatce (zda předmětné vozidlo bylo či nebylo překážkou silničního provozu, prokázanou dobou odstavení vozidla, otázkou opakovaného spáchání atd.), a to zejména tehdy, kdy žalobce mj. nepřezkoumatelnost výše uložené sankce v odvolání výslovně namítal. Samotný odkaz na účely řízení či rekapitulace skutkových zjištění tvořících rámec zodpovězení otázky viny v předmětné věci nepostačuje k tomu, aby bylo zřejmé, proč byla pokuta uložena v polovině zákonného rozpětí sazby.
50. S ohledem na skutečnost, že napadené rozhodnutí bylo pro dílčí nepřezkoumatelnost ve vztahu ke stanovení výše uložené pokuty zrušeno ve smyslu ustanovení § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s., krajský soud se vypořádáním zbývajících žalobních námitek nezabýval.

VII. Závěr a náklady řízení

51. Po důkladném přezkoumání napadeného rozhodnutí a řízení, které mu předcházelo, tedy shledal krajský soud žalobní námitku nedostatečného zdůvodnění výše uložené pokuty jako důvodnou a nezbylo mu tak, než napadené rozhodnutí zrušit a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení (výrok I.). V této souvislosti krajský soud žalovanému ukládá, aby v navazujícím řízení náležitě zdůvodnil výši uložené pokuty, a to při zohlednění všech rozhodných okolností případu, včetně míry společenské škodlivosti, příp. výši pokuty snížil, dospěje-li na základě nového hodnocení kritérií pro uložení správního trestu k odlišnému závěru.
52. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Měl-li úspěch jen částečný, přizná mu soud právo na

náhradu poměrné části nákladů. Krajský soud považoval za důvodné pouze námitky směřující proti výši uložené pokuty, přičemž tak byl úspěch žalobce ve věci pouze částečný. Z toho důvodu byla žalobci přiznána náhrada nákladů ve výši jedné poloviny. Ze soudního spisu vyplývá, že žalobci vznikly náklady řízení pouze za zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč.

53. Žalovaný je proto povinen žalobci na náhradě nákladů řízení nahradit částku 1 500 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku, jak je uvedeno ve výroku II. tohoto rozhodnutí. Zároveň žalovanému krajský soud nepřiznal vůči žalobci žádnou náhradu nákladů řízení, neboť mu nevznikly žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 21. dubna 2020

v.r.

JUDr. Lukáš Hlouch, Ph.D.,

samosoudce

Za správnost vyhotovení:
K. M.